

Somogyi Zoltán

Elhagyatva

A nő, akit Csabi szeret, azt mondja neki, hogy elhagyja. Nem csak úgy foghegyről odaveti, hanem feneket kerít a dolognak. Nagyon finom vacsorát etet meg Csabival, gyertyát gyújt hozzá, zenét tesz fel, végül konyakot tölt és közel telepszik hozzá a kanapén. Szóval megadja a módját. Igyekszik meg is magyarázni, miért szakít vele.

- Tíz éve, ha elképzeltem a jövőmet, akkor abban nem szerepelt, hogy anya leszek és háziasszony. Sosem erre vágytam, amiben most élek. Ez csak úgy megtörtént. Elsodort az élet. Lesodródtam az útról, amin végig akartam menni. Úgy érzem, baleset történt velem. Az elmúlt években csak kóvályogtam, vártam, hogy kitisztuljon a fejem. Végig átmeneti állapotban éreztem magam. Azt vártam, hogy történjen végre valami, amitől életemnek ez a szakasza befejeződik, és folytatódik az igazi életem. Ez az egész együttélés, meg a gyerek csak azért van, mert míg éber kómában voltam, te átvetted az irányítást felettem, és így intézted a dolgokat. Nem, nem hibáztatlak, nem tehetsz róla. Az én hibám. Én hagytam magamat. És sajnálom, hogy szembesítenem kell mindezzel téged, de nem vagyok boldog. Nyűg nekem ennek az általad berendezett életnek minden perce. Sokáig azt hittem, jó lesz minden így, ahogy van, nekem is. De nem jó. Becsaptam magamat. Eddig bírtam, de most szeretném megvalósítani végre a saját álmaimat. Még csak huszonhét éves vagyok, van esélyem bármit elérni, bármibe belekezdeni. Számomra még nem késő váltani. És te is csak harmincegy vagy, még te is felépítheted újra az életedet valaki mással – mondja a nő. Közben végig nem néz Csabira. Mindenfelé tekintget, de Csabi arcára még véletlenül sem. Csabi hagyja, hadd beszéljen. Néha a mondatok között hosszabb szünet van, de Csabi olyankor is csak hallgat, és várja, hogy a nő folytassa. És a nő mindig folytatja is. – Tudom, hogy ez részemről nagyon önző lépés, főleg a gyerek miatt, és tudom, hogy ezzel a te álmaidat összezúzom, és kérlek, ezért ne gyűlölj meg, mert hidd el, azért szeretlek, de el kell hagynom benneteket. Az önbecsülésem, a lelki épségem és a boldogságom miatt meg kell próbálnom elkezdni azt az életet élni, amit elképzeltem magamnak. Ha nem próbálnám meg, abba belerokkannék. Elismerem, hogy ezáltal minden a te nyakadba szakad, és áldozat vagy; de eddig én voltam a te boldogságod áldozata, eddig neked volt kerek a világ és nekem csonka, most viszont én már nem akarok áldozat lenni, ki akarom teljesíteni a világomat, és ha ez téged tesz áldozattá, akkor azzal, ha nehezen is, de megbirkózik a lelkiismeretem. – Stb., meg ilyenek.

Csabi gyomra nagyon érzékeny a stresszre. A nője vallomását hallgatva szinte érzi, ahogy kilyukad a hasa, és valami meleg, maró és keserű sav előnti az egész belsőjét. Összeszorított foggal tűr, és pislog. Amikor a nő befejezi a mondandóját, megkérdezi Csabit, mit szól a dologhoz.

- Nem tudom, mi lenne a helyes reakció ebben a helyzetben, ami azt a hatást éri el, hogy meggondold magad. – mondja.

- Semmi. Nem gondolom meg magam. Már döntöttem. Nyugodtan tedd azt, amit a szíved diktál. Engedd ki a gőzt. Ne játszd meg magad, engedd előtörni a dühöt. Feltéve, ha dühös vagy – mondja a nő, és még meg is vereget Csabi vállát. Csabi feláll, egy párnát vesz az arca elé, és torkaszakadtából beleordít, miközben előregörnyed. A párna nem fogja el eléggé a hangot, és a gyerek felsír a szobájában. A nő megjegyzés nélkül bemegy hozzá, hogy megnyugtassa. Csabi pedig a véccére szalad epét hányni. Utána megiszik egy csomó vizet, hogy elnyomja a rossz ízt a szájában, de nem nagyon sikerül. Továbbra is érzi, és ez irritálja. A nő hamar visszaaltatja a gyereket. Folytatják a beszélgetést. Csabi már nem a kanapén ül, hanem egy fotelben.

- Mégis mi az, amit nem valósíthatsz meg úgy, hogy közben fennmarad a mostani életünk is? Mikor és miben korlátoztalak én, vagy ez az élet? – kérdezi Csabi.

- Rajzolni akarok és utazgatni. Meg fotózni is. Bejutni a világban valahol egy képzőművészeti egyetemre és rajzot tanulni. Megismerni érdekes, inspiráló embereket. Kipróbálni a párkapcsolatot másokkal is. Csavarogni akarok. A vérem nem hagy nyugton. Tudod, milyen származású vagyok – mondja a nő.

- Rajzolni itthon is tudnál. És miből gondolod, hogy felvennének bármelyik egyetemre? Annak idején sem vettek fel.

- Csak egyszer próbálkoztam. Lehet, hogy másodszorra felvettek volna. Vagy harmadikra. De nem kíséreltem meg. Nem volt módom, mert összejöttünk, és dolgozni kellett, hogy meg tudjunk élni. És utazni is akarok, világot látni.

- Miből? Mindenki világot akar látni, de mi nem engedhetjük meg magunknak.

- Nem kell hozzá pénz. A pénz csak kifogás. Amennyire szükség lehet, út közben rajzolásal megkereshetem.

- Nem vagy elég tehetséges.

- Lehet. De nem tudom. Nem derülhetett ki eddig, mert nem bíztam magamban. Most a végére járok.

- Tegyük fel, hogy elmész...

- Elmegyek.
- Mondom, tegyük fel, hogy elmész, és semmi nem jön össze. Kudarcot vallasz. Rájössz, hogy mégis arra van szükséged, ami már megvolt, és amit felelőtlenül eldobtál magadtól. Szerinted visszafogadnálak?
- Ezt nem várom el tőled. Ha kudarcot vallok, se könyörgöm majd vissza magam. Nem lenne fair. Tudom, hogy ha kísétálok, akkor örökre vége.
- És a fiad? Rá nem gondolsz? Vele mi lesz? Mert gondolom, nem akarsz magaddal ráncigálni a világban. Még csak másfél éves. Milyen lesz neki anya nélkül felnőni? Mit mondjak neki, mi lett veled? Hogy neveljem fel egyedül? És mi lesz, ha évek múlva egyszer csak mégis beállítasz? Ha az anyai ösztön felébred? Milyen trauma lesz az neki?
- Igazad van mindenben. Sajnálom. Nem lesz könnyű. De akkor is elmegyek. Mások is felneveltek már egyedül gyereket. Neked is fog menni. Azt pedig megígérem, hogy soha nem jövök vissza. A gyerek nem tudja meg, hogy én vagyok az anyja.
- Ennyi? Ezzel lemondasz a gyerekedről?
- Sosem akartam igazán gyereket. Legalábbis nem ilyen fiatalon. Hiba volt megszülni.
- Hogy te milyen szívtelen vagy!
- Szívtelen? Nem tudom. Talán. De ez olyan mindegy. Hidd el, nem könnyű nekem sem. Szeretem a fiam. Fáj elválni tőle.
- Akkor ne válj el. Elmegyünk egy pszichiáterhez, vagy pszichológushoz, vagy akármilyen más terapeutához, aki megtanít élvezni azt, amid van, és kész. Semmi olyan okot nem mondtál, ami értelmes választ adna arra, miért akarsz elmenni. Én ezt nem tudom megérteni. Szerinted nekem nincsenek vágyaim? Én nem álmodozom más életről? Mindenki azt teszi, de nem szakítanak szét családokat, hogy holdkóros módjára teljesen irreális álmokat kergessenek.
- Most vagyok holdkóros. És az álmaimban nincs semmi irreális. Nem érdekel, mások mit csinálnak, én követem a vágyaimat. Ha nem tudod megérteni, nagyon sajnálom. Gyűlölj, ha akarsz, üss meg, ha jól esik, de próbáld meg elfogadni, hogy elhagylak. Kilépek az életedből, és soha nem jövök vissza. Minél előbb elfogadod, annál jobb lesz neked. Kezdd el kitalálni, mihez fogsz ezután – mondja a nő, és kimegy a konyhába.
- Csabi kínjában mosolyog. Abszurdnak érezi a helyzetet. Olyan, mintha egy filmben lenne. Utálja a konfliktusokat. De ezt már nem lehet kikerülni, és el sem lehet menekülni előle. Ez nem múlik el, ha sétál egyet. Ennek a végére kell járni. Tanácstalan. Nem jut eszébe semmi jó ötlet, hogy mit csináljon. Nem ismer olyan viselkedési mintát, amit ha korrektül alkalmaz, a probléma magától megoldódik. Improvizálnia kell. Arra gondol, kihívja a mentőket, és zárt osztályra viteti az élettársát. Aztán valami más, valami logikus magyarázat jut eszébe. Kimegy a konyhába, hogy rákérdezzen.
- Azért akarsz elmenni, mert halálos beteg vagy, és nem akarsz, hogy szenvedni és haldokolni lássalak?
- Nem, dehogya.
- Csak, mert ha így van, akkor áruld el. Tudnom kell. Melletted akarok állni. Talán mégis van valami gyógymód. Elmegyünk más orvosokhoz. Nem adjuk fel.
- Nem vagyok beteg, nem érted?
- Biztos?
- Hagyd ezt abba. Honnan vetted ezt a hülyeséget?
- Ez hülyeség? Akkor minek neveznéd azt, hogy váratlanul bejelentet, elhagysz engem és a kisfiadat, és soha többé nem látunk viszont? Gondoltam ekkora baromságot csak kétségbeesésedben találhattál ki, mert nem úgy ismertelek meg az évek során, mint szemét, önző kurvát.
- Kínos csend támad a szokatlan durvaság után. Csabit dühíti, hogy rossznak érzi magát, amiért ilyet mondott. Bosszantja, hogy a nő kiprovokálta belőle a trágárságot. Bosszantja az is, hogy a nő megütközött rajta.
- Mi van, nem tetszik az igazság? – veti oda neki.
- Nem, semmi baj. Bocs. Mondj bármit, ami jólesik.
- Ne legyél velem lekezelő. És tudod, hogy nem esett jól.
- Nem akartam lekezelő lenni. Megértem az indulatodat. Jogos a felháborodásod. De ha váratlanul ért a bejelentésem, akkor az szerintem nem azt bizonyítja, hogy nem figyelsz rám eléggé? Hogy azt sem veszed észre, hogy nem vagyok boldog? Hogy csak tettettem a jókedvet?
- Erre vagy büszke? Hogy kiváló színésznőként tettetted a boldogságot? Miért nem mondtad meg azonnal, amikor először érezted, hogy nem stimmel valami? Akkor talán még találhattunk volna megoldást.
- Azért, mert azt hittem, idővel megjön az igazi boldogság. És mert a lelkem mélyén tudtam, sosem fog megjönni. Öntudatlanul éreztem, azért vagyok boldogtalan, mert nem követem a parancsot, amit a szívem diktál.
- Tehát a szíved semmit sem diktál velem és a fiaddal kapcsolatban. Egész eddig mindent csak hazudtál.
- Szeretlek benneteket, de ha nem megyek el, akkor meg fog bennem halni a szeretet képessége. Félek, hogy ha maradok, idővel meggyűlöllek benneteket. Elkezdenelek hibáztatni a boldogtalanságomért.
- Nem veszed észre, milyen ellentmondásokat beszélsz? Ha valóban szeretsz, akkor nem hagysz el. Ha szeretnél,

akkor boldognak kéne lenned. Mivel nem vagy boldog, nem szeretsz igazán.

- Jobban érzed magad, ha azt mondom, nem szeretlek?

- Az igazságtól érezném jobban magam. De nem, semmitől nem érezném jobban magam, mert ez életem legszörnyűbb napja, de az igazat akarom tudni.

- Nekem is szörnyű ez a nap.

- De remélem, nem képzeled, hogy szörnyűbb, mint nekem.

- Ez nem verseny.

- Ne terelj. Szóval, sosem szeretted, ugye? De akkor minek álltál össze velem? Gondoltad kipróbálsz milyen a hétköznapi, átlagos élet, aztán ha bejön, oké, ha meg nem, úgy is jó, majd kipróbálsz valami mást?

- Az igazság az, hogy nagyon szeretlek, de azt hiszem, nem vagyok beléd szerelmes. Sajnálom.

Csabi leroskad az egyik konyhaszékre. A nő lassan elindul felé. Megáll mellette, és nézi. Aztán nagyon lassan felé nyújtja a kezét. Csabi ránéz, aztán a vállához elképesztően lassan közeledő kezét nézi. A nő simogatással akarja megvigasztalni, de nem tudja, szabad-e. A visszautasításra rengeteg időt és lehetőséget hagyva milliméterről milliméterre közeledik a vállához. Csabi meg csak bámulja a kezét. Amikor végül a nő keze hozzáér a vállához, azonnal elrántja. A nő kimegy a konyhából.

Csabi szeretné megbeszélni az élettársával a vele történt felfoghatatlan dolgokat, mert mindig mindent megbeszél vele, de most már nem lehet. A probléma és a megoldás ugyanaz a személy, és ez rosszabbnak tűnik bárminél. Nincs kihez szólnia. Hirtelen egyedül lett a világban. Félelmetes pillanat. A veszteséget már most óriásnak érezi, pedig a nő még el sem hagyta. Fizikailag még jelen van, de kapcsolatuk már megváltozott. Azon gondolkodik, hogy mit mond majd az embereknek, ha megkérdezik, miért ment el a nő. Nem tud kitalálni semmit. Fogalma sincs, mit mondhatna. Talán azt, hogy mert egy szemét, szívtelen, aljas nő? Azzal azt sugallná magáról, hogy balfácán. Szeretné gyűlölni a nőt, és érezi is a haragot, de még szereti is. A nő nagyon mélyen megsértette. Az egyetlen ember, akit maradéktalanul a bizalmába fogadott, eldobja ezt az ajándékot. Ez fáj a legjobban. Némán sír is kicsit. Aztán ő is meggy lefekvéshez készülődni.

Az ágyban mindketten a hátukon fekszenek, ébren. A nő újból magyarázni kezdi az indokait, de Csabi kéri, hogy fejezze be. Nem akarja hallani. Fáradt. Fáj a gyomra, és a feje is. A nő elhallgat. De aztán mégis újra beszélni kezd.

- Még csak annyit kérek tőled, hogy azt gondold meg, vajon te engem szeretsz valójában, vagy csak a közös életünket. – mondja.

- Én téged szerettelek.

- Szeretted. Tehát már nem.

- Nem tudom. Talán még igen. De attól tartok, hogy a ma este után ez el fog múlni.

- Értem. Sajnálom. Megértelek.

- Nem. Dehogy.

- De, hidd el, hogy igen. Te nagyon jó ember vagy...

- Ezt ne. Szépen kérek, hogy hagyd ezt abba. El se kezd.

- Jó, rendben. Ahogy akarod. Bocsáss meg.

- Szerintem meg fogok tudni majd bocsátani, de a sebeim sose gyógyulnak be. Azt akarom, hogy hátralévő életed minden napján gondoldj arra, hogy annyira megbántottál egy férfit, aki szeretted, amennyire csak lehet. Annyira, hogy majdnem belehalt. Szeretném, ha emiatt örökké furdalna a lelkiismeret. Nagyon szar élmény elveszteni a szerelmet. Csak azért mondom, mert te még nem tapasztaltál ilyet. Szerintem el sem tudod képzelni mennyire szar.

A nő erre szipogni kezd. Odabújik Csabihoz, de ő nem karolja át.

- Ne sírj – mondja neki.

- Miért ne? – kérdezi a nő.

- Mert szeretkezni szeretnék veled, és egy síró nő lehangoló.

- Minek akarsz most szeretkezni velem?

- Mert nagyon szeretek szeretkezni veled, és mert ez lesz az utolsó szeretkezésünk. És azt hiszem azért is, mert jót tenne az önérzetemnek. Férfinak érezném magam tőle.

- Rendben – mondja a nő.

Csabi nagy elánnal kezd bele az aktusba, nagyokat lök, durván, de aztán lelassul, gyengéddé és érzékivé válik. Viszont amikor a nő csókolózni akar vele, elvonja száját az ajkaitól. Szétválás után, már félálomban, még váltanak pár szót.

- És mi van, ha én sem akarom a gyereket? – kérdezi Csabi.

- Én eleve úgy gondoltam, hogy a szüleid segítségével neveled majd.

- És ha ők sem akarják?

- Ez költői kérdés, ugye? – kérdezi a nő, de Csabi erre nem válaszol. – Miért; nem akarsz a gyereket?

- De. Vagyis úgyszincs más választásom. Az ember felelősséggel tartozik a gyerekéért. Csak egyedül lehet, hogy nem sok kedvem lesz hozzá. Félek, hogy türelmetlen leszek vele.

- Jó apa vagy.

- Igen, az vagyok. – mondja Csabi. – Tudod, azt hiszem, ha akarnám, meg tudnák érteni. Hogy miért mész el. Hogy mit keresel, és mi az, ami hiányzik. Nagyon is meg tudnám érteni.

- És akard?

- Nem tudom. Nem nagyon akarom akarni. De valójában már mindent értek. De ettől nem könnyebb. Mert lássuk be, az életem szétcsesződött. Pedig már azon gondolkodtam, hogy megkérem a kezét. Örültél volna neki?

- Min változtatott volna az?

- Semmin. De örültél volna neki?

- Nem is tudom. Azt hiszem, igen. Minden lány örül, ha megkéri a kezét. Félek, hogy nem tudtam volna nemet mondani, és akkor még bonyolultabb és nehezebb lenne most a helyzetünk – mondja a nő, aztán elcsendesednek, és hamarosan mindketten elalszanak.

Pár óra múlva Csabi felébreszti a nőt.

- És az orgazmusaid? Azok is hazugságok voltak? Csak megjátszottad őket?

- Mi? Ezért keltettél fel?

- Csak válaszolj.

- Elképesztő vagy.

- Kérek, mondd meg. Már úgy is mindegy, úgyhogy hadd halljam a teljes igazságot.

- Jó. Nem játszottam meg magam. Persze biztos volt egy-kettő, amire rájátszottam, de összességében igaziak voltak – mondja a nő, pedig az igazság az, hogy az arány fordított. – Más kérdés? Vagy aludhatok végre?

- Nem mennél át a kanapéra?

- Normális vagy?

- Arra kérek, menj át aludni a kanapéra. Nem akarok egy ágyban aludni veled többé.

- Komolyan mondd?

- Igen. Már nem vagyunk olyan viszonyban.

- Kicsinyes vagy. Ezt nem vártam tőled.

- Igazán? Néha az lep meg a legjobban, akiről azt hitted, hogy a legjobban ismered.

- Tudod mit? Nem megyek át a kanapéra. Menj te, ha nem bírod mellettem. Jóéjszakát.

- Rendben, ma még maradhatsz. De holnaptól nem fogsz ebben az ágyban aludni. És ezt vedd tudomásul.

- Jól van na, csak hagyjál már aludni.

Másnap reggel Csabi megkérdezi a nőt, hogy mikor megy el végleg. A nő azt mondja, kell még pár hét, hogy mindent elintézzon, mindenkit felvilágosítson a dologról, akit érint, és hogy mindent megbeszéljenek.

Aznap Csabi nem munkába megy délelőtt, hanem a bankba. Kiveszi minden pénzüket a számlájukról. A nő a gyerekekkel minden délután sétálni megy. Ez idő alatt Csabi minden szükséges cuccot összepakol, afféle túlélőcsomagot állít össze magának, és berakja az autójába. Aztán levelet ír a nőnek. Az áll benne, hogy elmegy megvalósítani az álmait, és sosem jön vissza. Kéri, hogy ne is keressék. Azt is írja, hogy nem kér bocsánatot, amiért megelőzte a nőt. Aztán beszáll az autójába, és elhajt északra.

Csak két hétre akar eltűnni, és az a terve, hogy azután visszatér. Ez lenne a maradandó búcsúajándéka a nőjének, ha ő ezek után még mindig úgy gondolja, hogy elmegy. De egyben az utolsó próbálkozás is jobb belátásra téríteni. Ám valahol valaminek történnie kellett az út során, ami eltérítette és megakadályozta a visszatérésben. A rendőrség hivatalból nyomozott utána egy ideig, és találtak is egy szemtanút, aki nyolc nappal az otthonról való távozása után látta Csabit tankolni egy benzinkútnál. Azóta viszont semmi hír felőle. Lassan mindenki elfogadta, amit a búcsúlevele állított. Hogy nem akar visszatérni soha.

2007. szeptember 23.